

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **G. K.**
zastoupen Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem
se sídlem sadvokátní kanceláře 500 12 Hradec Králové, tř. Edvarda
Beneše 1527/76

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, čj. OAM-299/ZA-ZA11-ZA20-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 26. 7. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, s odkazem na ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, druhým výrokem pak rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona.

2. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť v současné žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do země původu.
3. Žadatel sám označil za nové skutečnosti obdržení dopisů z vojenské správy, k tomu žalovaný uvedl, že obava z trestu za případné nedostavení se na výzvy z vojenské správy nezakládá důvod k udělení mezinárodní ochrany, když branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Existence občanské povinnosti výkonu vojenské služby v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání jsou naprosto legitimní, v tomto případě žalovaný odkázal i na mezinárodní pakty a úmluvy.
4. Jako další novou skutečnost žalobce označil to, že má v ČR od r. 2016 přítelkyni, kterou si chce v budoucnu vzít, přejít na evangelickou víru a má tak obavu, že ho již rodina a známí v Gruzii nepřijmou. Žalovaný k této informaci konstatoval, že se u žalobce jedná o vztah s ruskou státní příslušnicí, která má v ČR povolení k trvalému pobytu a pokud má žadatel úmysl realizovat svůj rodinný život v České republice, má k dispozici standardní instituty českého právního řádu. Má ale i možnost žít se snoubenkou ve státě, kde budou oba splňovat podmínky pobytu dané země a obdobný názor zastává žalovaný i v otázce změny víry žadatele, která mu rozhodně v návratu do vlasti nebrání. Je dospělý, plně svéprávný, od r. 2016 žije mimo domov a není důvod se domnívat, že by byl zásadním způsobem fixován na svoji rodinu tak, aby nemohl žít samostatným způsobem rodinný život se svojí přítelkyní.
5. Protože žalovaný neshledal v nové žádosti žalobce žádné skutečnosti pro to, aby mohl být zvolen způsob nového meritorního projednávání věci, využil ustanovení § 10a a § 25 zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

6. O žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 26. 9. 2018, žádosti nevyhověl.
7. Žalobce namítal nesprávnou aplikaci § 25 zákona o azylu, namítal splnění podmínek ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Soudem ustanovený zástupce v doplnění žaloby uvedl, že žalobce je ohrožen vážnou újmou v případě svého návratu do vlasti, a to ze strany místních orgánů. Hrozí mu pronásledování jako uprchlíkovi z oblasti Abcházie, hovořícímu pouze rusky, vyhýbajícímu se nástupu na vojenskou službu, a to za situace, kdy nemá nikoho, kdo by mu poskytl ekonomickou podporu. V jeho případě pak hrozí i nebezpečí z neznalosti poměrů v místě, a to po dlouhodobém pobytu v ČR, kde chce prožít zbytek života s novou rodinou. Toto je jistě i otázka humanitárního charakteru.
8. V žalobě je dále poukazováno na to, že žalobce má na zdejším území vazby, a to jednak pracovní, které jsou velmi blízkého charakteru, jeho známí ho podporují i v jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tráví s nimi svůj veškerý soukromý sociální život. Našel si i přítelkyni.
9. K aplikaci ustanovení § 25 zákona o azylu nebyly dle přesvědčení žalobce splněny zákonné předpoklady, žalobce po celou dobu řádně se správním orgánem spolupracoval.

Informace ČTK nejsou způsobilým podkladem pro posouzení žalobcovy žádosti, a to pro své obecné zaměření, podklady MZV jako ústředního orgánu státní správy pak rovněž nemohou být dostatečné. Další podklady žalobce považuje za tendenční a neobjektivní zejména z pohledu aktuální situace v Gruzii. Vzhledem k nedostatečnému zjištění situace žalobce je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 10. 10. 2018 vyplývá nesouhlas s oprávněností žaloby, žalovaný zjistil stav věci dostatečným způsobem a opatřil si úplné podklady pro posouzení žalobcova případu. Z Abcházie žalobce vycestoval lodí v létě 2015 na Ukrajinu, dále jel kamionem do Polska a následně lodí do Švédska, cestoval nelegálně. Na území ČR vstoupil letecky ze Švédska dne 8. 1. 2016 v rámci dublinského řízení, jelikož v r. 2015 žádal o české vízum. Poprvé tak žádal o mezinárodní ochranu v lednu 2016, správní orgán o žádosti rozhodl 13. 7. 2016, ochrana nebyla udělena, Krajský soud v Hradci Králové rozhodl 27. 10. 2017 zamítnutím žaloby a Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) odmítl kasační stížnost dne 18. 1. 2018 pro nepřijatelnost.
11. V průběhu správního řízení o druhé žádosti žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která bez jeho zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Za důvod své první žádosti žalobce označil neposkytování zdravotní péče jeho rodinným příslušníkům, fyzické napadení z důvodu odmítnutí členství v politické straně Gruzínský sen a nemožnost návratu do Abcházie z důvodu otcovy a strýcovy účasti v gruzínsko-abcházském konfliktu v 90. letech. Jako důvod své druhé žádosti uvedl žalobce obavu z povolání k nástupu na základní vojenskou službu, když v lednu a březnu 2018 obdržel dopis z vojenské správy k nástupu, což mu telefonicky sdělila matka. Závěrem pak žalobce sdělil, že má v ČR přítelkyni, kterou si chce vzít, tato má zde povolení k trvalému pobytu.
12. Žalovaný plně odkázal na str. 4 svého rozhodnutí ve věci, kde zhodnotil důvody žalobcovy současné žádosti a kde i jasně odůvodnil to, že obavy z nástupu na základní vojenskou službu azylově relevantní být nemohou, neboť branná povinnost je zcela legitimní požadavek státu kladený na své občany, a to i v zemích, které jsou známé pro svou silnou ochranu základních lidských práv a svobod. Zde žalovaný poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2016, čj. 49 Az 38/2015. Žalobce již v r. 2015 získal odklad nástupu pro svůj zdravotní stav, k opakovaným výzvám, které obdržel nyní, neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že by byl v této souvislosti vystaven pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy. O svém vztahu s přítelkyní mohl žalobce sdělit informace již v řízení předchozím, neučinil tak, ač i v tomto případě jej stíhá břemeno tvrzení, kdy má za povinnost sdělit všechny skutečnosti, pro které žádá o mezinárodní ochranu. O tom byl žalobce řádně poučen. Ohledně realizace svého rodinného života na území ČR má žalobce možnost využít standardních institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
13. NSS se zabýval otázkou opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany např. ve svém rozhodnutí ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009, kdy zdůraznil, že jejich hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by

mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které tento nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Těchto podmínek je nutno důsledně dbát a zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí, v tomto duchu pak žalovaný dospěl k závěru, že zhodnotil opakovanou žádost žalobce v souladu se zákonem. Jako nové ve smyslu § 11a zákona o azylu žádné skutečnosti žalobce nesdělil a žalovaný proto nespátřil důvod pro nové meritorní posouzení věci.

14. K námitce o tendenčnosti a neobjektivnosti podkladů žalovaný zdůrazňuje, že měl k dispozici zprávy a informace z různých renomovaných zdrojů a námitky žalobce považuje za irelevantní. Odpovědi na otázky, které jsou obsahem zprávy MZV ČR, pocházejí přímo od zastupitelského úřadu v Tbilisi, jsou tak dostatečně objektivní i relevantní k situaci občanů Gruzie po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. MZV ČR je sice ústředním orgánem, řídí se však při svém výkonu státní správy zásadou zákonnosti a materiální pravdy, závěry, které činí z poznatků o jiných zemích, jsou pod kontrolou široké veřejnosti v ČR a též v zahraničí. Žalovaný je přesvědčen, že jsou to právě poznatky zastupitelských úřadů v zahraničí, které jsou nejbližší skutečnému stavu věci v rámci rozhodovacího procesu správních orgánů, jsou navíc kontrolovány s poznatky zahraničních vládních orgánů o dodržování lidských práv a bezpečnostní situací v příslušné zemi původu.
15. K věci pak považuje žalovaný za relevantní poukázat na závěry rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2004, kdy pod čj. 1 Az 22/2014 soud uvedl, že „institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“ Z uvedených důvodů shora pak správní orgán navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Jednání krajského soudu

16. Krajský soud v Hradci Králové jednal ve věci dne 16. 12. 2019. Zástupce žalobce a pověřená pracovnice žalovaného odkázali na svá písemná podání. Zástupce žalobce navrhl, aby soud s ohledem na nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného toto zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Účtoval odměnu právního zastoupení žalobce, o níž soud rozhodl samostatným usnesením. Pověřená pracovnice správního orgánu navrhla zamítnutí žaloby, když žalovaný je přesvědčen o správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí ve věci. Náklady řízení neúčtovala.
17. Soud konstatoval z obsahu správního spisu jednak informace, které žalobce uvedl při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 10. 4. 2018, kdy žalobce za důvod své žádosti označil dopisy z vojenské správy, o nichž ho telefonicky informovala matka, s tím, že se tam má dostavit, jednak skutečnosti, které žalobce uvedl v pohovoru téhož dne. Žalobce uvedl, že v r. 2015 dostal na základě své zdravotní dokumentace odklad nástupu na vojnu na dva roky, v prvním čtvrtletí r. 2018 přišly postupně tři výzvy k dostavení se na vojenskou správu. V posledním prý stálo, že pokud se žalobce nedostaví, může mít problémy, k dotazu žalovaného pak sdělil, že může dostat pokutu 2000 lari, jít na dobu 1 roku do vězení, nebo dostat trest výkonu dozoru do věznice pro

mladistvé nebo dospělé. Z vojenské správy pak prý volali bratrovi a ptali se, kde žalobce je, on jim sdělil, že je v cizině. Žalobce je v současné době zdrav, mohl by být povolán. Vojenská služba trvá 1 rok. V současné době má žalobce přítelkyni, A. L., která zde má trvalý pobyt, seznámili se v létě 2016. Chtěli by se vzít, žalobce by přešel na evangelickou víru. Společnou domácnost nesdílejí. Pokud by se vzali, v jeho zemi ho nepřijmou, Gruzie ctí tradice a rodině a přátelům by se změna víry nelíbila.

18. Obsahem správního spisu jsou i žádost žalobce a obsah pohovoru z předchozího správního řízení. Spis obsahuje i zprávy a informace o zemi původu, s nimiž byl žalobce dne 12. 7. 2018 řádně seznámen, nežádal žádného jejich doplnění.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
20. Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu upravuje ve svém § 10a situace nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v odst. 1 písm. e) je upraven případ, kdy cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena jako nepřipustná podle § 11a odst. 1 tohoto zákona. Toto ustanovení předpokládá opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany pro případ, kdy žadatel uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro její udělení v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a. Pokud tomu tak není, nastupuje v souladu se zákonem zastavení řízení, a to dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
21. Jak vyplývá z výše uvedených bodů, žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jako důvod označil to, že mu dle telefonického sdělení matky měly být doručeny v průběhu ledna až března 2018 předvolání na vojenskou správu. Krajský soud z průběhu správního spisu zjistil, že žalovaný poté provedl s žalobcem pohovor, v jehož průběhu žalobce sdělil skutečnosti, popsané v bodě 17. Žalovaný pak, zcela v souladu s ustanovením § 11a zákona o azylu, posuzoval připustnost další žalobcovy žádosti na základě toho, zda se objevila nová zjištění, která by mohla svědčit o tom, že žalobce by mohl být vystaven azylově relevantnímu pronásledování, či hrozbě vážné újmy. Takové skutečnosti však žalovaný nezjistil, neboť předvolání na vojenskou správu, které může, ale též nemusí znamenat nástup na výkon základní vojenské služby, rozhodně není a být nemůže ani azylově relevantním pronásledováním, ani hrozbou vážné újmy ve smyslu azylového práva. Tento svůj závěr správní orgán řádně a zcela dostatečným způsobem odůvodnil na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, s jeho závěry soud souhlasí. Povinná vojenská služba je z pohledu mezinárodního práva považována za základní státoobčanskou povinnost, která zcela jistě nemůže znamenat obavu z vystavení žadatele ustanovením § 12 zákona o azylu upraveným obavám z pronásledování, či § 14a téhož zákona hrozbě vážné újmy. Další postup žalovaného byl proto zcela souladný s ustanovením § 11a, když správní orgán vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a zastavil řízení v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu.

22. Krajský soud připomíná, že NSS opakovaně v mnohých svých rozhodnutích řešil otázku vojenské povinnosti jako institutu, který nepovažuje za azylově relevantní ani Úmluva o právním postavení uprchlíků, ani Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, ani Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, soud cituje příkladmo jeho rozhodnutí ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004, ze dne 23. 1. 2008, čj. 4 Azs 244/2006, ale i mnoho dalších, navazujících např. na řešení vojenské problematiky Ukrajiny.
23. K informaci o navázání vztahu s přítelkyní, která žije v ČR na základě institutu trvalého pobytu a s níž by žalobce chtěl uzavřít v budoucnosti manželství, správní orgán rovněž přistoupil v souladu se zákonem, pokud uvedl, že takovou informaci mohl žalobce sdělit již v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, nehledě na to, že ani taková skutečnost nemůže vést k jejímu udělení, neboť se jedná o skutečnost, kterou lze řešit na základě institutů zákona o pobytu cizinců na zdejšího území, nikoliv prostřednictvím zákona o azylu. Informace o tom, že by v případě přijetí evangelického vyznání žalobce odmítala rodina a přátelé, je jednak ničím nepodložená, jednak nemůže mít žádný azylově relevantní význam, neboť, jak správně žalovaný připomněl, žalobce je dospělou, svéprávnou osobou a takové sdělení je proto pro azylové řízení nevýznamné.
24. Po zhodnocení všech žalobních námitek tedy dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti žaloby, tuto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy soud přizná náhradu nákladů řízení účastníkovi, který byl v řízení úspěšný. Tímto účastníkem byl žalovaný, který náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto rozhodl tak, že náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. prosinec 2019

Za správnost vyhotovení: R. V.

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.